

Preek: U bent zelf een brief van Christus

2 Korinthe 3 vers 3

Geliefde mensen van de Heer, vorig jaar hadden we een welkom-in-de-kerk-zondag. De bedoeling was om iemand mee te nemen die normaal nooit in de kerk komt. Er waren 30-40 gasten. Na afloop spreek ik een jongen van een jaar of vijftien. ‘Wat intrigeerde jou?’, vroeg ik. ‘Er is hier een soort van eenheid en jullie gaan voor Jezus’, was zijn antwoord. Na afloop loopt hij naar de organist en zegt: ‘Mag ik u complimenteren met uw orgelspel’. Ik moest lachen om deze reactie, maar het ontroerde me ook. Het was een interactieve dienst, maar door alles heen had hij iets opgemerkt. Hij had iets ‘gelezen’ over de inhoud van ons geloof. We zijn bezig met een film over onze kerk. Het wordt prachtig. De vraag is dan ook: wat wil je laten zien? Dat wij een leuke, warme en actieve kerk zijn, waar je beslist aan mee moet gaan doen. Maar je voelt wel: het gaat om nog iets anders. Wat vertel je?

Vanmorgen bekijkt Paulus ons als gemeente als een brief van Christus. Dat is een beeld waar veel in zit. Let op, hij zegt niet: jullie moeten het worden, nee: jullie zijn het. Dat is een hoge roeping. Even een stukje theologie: Jezus is niet meer fysiek op deze aarde. Hij is teruggegaan naar zijn Vader. Maar de kerk is de manier waarop Christus nu in de wereld aanwezig is. Niet alleen daar, gelukkig niet, maar de kerk is wel een plek waar de wereld Hem kan zien. De kerk is het lichaam van Christus. Dat is het meest wezenlijk wat je over een kerk kunt zeggen. Maar ik hoef je niet te vertellen dat de praktijk vaak zo anders is. In de kerk kun je het meeste mooie meemaken, maar ook het grootste geneuzel of nog erger. Maar Paulus blijft zeggen, ook tegen een kerk waarmee hij in conflict is: ‘Jullie zijn een brief van Christus.’

Er worden niet veel brieven meer geschreven. Maar veel oudere mensen hebben nog een doosje met brieven van hun verloofde, een broer uit Indië, of een oom uit Amerika. Reclamefolders gooi je weg, maar brieven bewaar je. Waarom? Het is persoonlijk, er is moeite voor gedaan. Iemand is gaan zitten, heeft een vel papier gezocht, een pen – vaak een vulpen – gepakt en is gaan schrijven in een eigen handschrift. Soms is het bijna niet te lezen, er zijn doorhalingen, taalfouten en koffievlekken. Bepaald niet volmaakt, maar wel levensecht. Zo zijn wij een brief van Christus. Geen glimmende reclamefolder, maar een beduimelde brief. In hoe we leven en in wat we zeggen valt iets af te lezen van Jezus Christus. Als gemeente communiceer je altijd; door wat je zegt, maar ook door wat je niet zegt en niet doet.

Bij een brief denk je al snel aan woorden, maar het gaat ook over onze daden. ‘Verkondig het evangelie, desnoods met woorden’, moet Franciscus van Assisi gezegd hebben. Wij zijn hier niet zo politiek, maar als wij voor Jezus gaan, dan zul je ook iets uitdragen over gerechtigheid. Zoals we pas de klok geluid hebben voor de gewortelde kinderen. En ik ben blij met wat de Raad van Kerken heeft gezegd over radicaal rechts. Als wij dan een brief zijn, wat staat er dan in die brief? Welke boodschap dragen wij uit? Paulus zou zeggen: Jij hoort niet bij God op grond van je prestatie, maar omdat Christus jou in genade aanvaardt. En dat is een startbaan om het goede te zoeken voor een ander, omdat God goed is. Dat is in de kern de inhoud van de brief.

Dat is dus wat anders dan: kijk ons gelovigen eens goed zijn en goed doen. Sommige mensen hebben hele trieste ervaringen met de kerk. Zoals iemand zei: ‘Met God wil ik niet breken, maar ik wil niets meer te maken hebben met het grondpersoneel.’ De ‘kerkpijn’ is voelbaar. We zijn een brief van Christus, en die beschrijft niet hoe goed wij zijn, maar hoe goed God is. Wij leven van de aanvaarding van die goede God. Daarom moeten we in alle communicatie niet naar onszelf verwijzen, maar naar Christus. ‘Jullie gaan voor Jezus.’ In ons handschrift, met alle taalfouten, wordt iets zichtbaar van die aanvaarding.

En je bent ook niet in je eentje een brief. Het is een collectief beeld. Paulus zegt: jullie – meervoud – zijn een brief van Christus. Een brief bestaat uit letters, punten, vraagtekens en uitroepetekens, en regels wit. Met elkaar vormen we een brief. De één sleept met voedselpakketten. Een ander kan goed luisteren naar de nood van een ander. Weer een ander kan kernachtig zeggen waar het in het geloof om draait. Met elkaar zijn we die brief. En wat ik ook zo mooi vind, is dat die brief niet gegrift staat

in stenen platen. Nee, die brief is door de Geest geschreven in het hart van mensen. Als je letters uithakt in een stenen plaat, dan staat dat bijna voor eeuwig vast. Dat is onuitwisbaar. Nee, het is veel dynamischer. De Geest schrijft in de harten van mensen. Het zal steeds anders zijn: persoonlijk, beweeglijk en toegespitst op de situatie.

Om een goede 'brief' te zijn, zijn drie dingen essentieel. De eerste is **bezieling**. Je weet je aangesproken; de stem van het evangelie heeft je geraakt. Alleen als je zelf bent geraakt, zul je de noodzaak voelen om het te delen. Het begint bij bezieling. Waarom je gelooft, dat weet je vaak niet. Het is zo. Het is een geheim. Ik geloof, ik weet mij aangesproken door God. Het is een onherleidbare inspiratie. Het tweede kenmerk is **waarachtigheid**. Is het levensecht? Klopt hoe je leeft met wat je zegt? Je bent een brief en geen reclamefolder. Geen opgepoetste oneliners, maar een kwetsbaar en eerlijk verhaal waarin plek is voor alles wat je niet begrijpt en wat niet lukt, en ook over het falen van de kerk. En dat je toch – ondanks alles – wil geloven. De wereld snakt naar betrouwbaarheid. Het derde is **vrijheid**. Kun je het zo zeggen dat de ander vrij is in zijn reactie? Dat jij zegt tegen je hardloopmaatje: 'In wezen ben ik niet alleen, er is altijd Iemand die mij hoort.' En dat die ander zich vrij voelt om te zeggen: 'Ik kan me daar niets bij voorstellen, maar het lijkt me geweldig.' Hij voelt wel bezieling, maar geen druk. Wel uitnodiging, maar geen dwang. Want geloof kan alleen in vrijheid geboren worden.

Even tussendoor: we zijn aan het nadenken over een slogan van onze kerk. Voorlopig zijn we uitgekomen op deze: "*Wij van Zuid - een plek van echte vragen en levend geloof.*" Mijn vraag: zou die beantwoorden aan die drie criteria? Spreekt er bezieling uit, is het waarachtig en zit er vrijheid in?

Hoe kunnen we groeien in zichtbaarheid? Dat heeft ook een praktische kant. Als mensen op zoek zijn, kijken ze eerst op onze website. Dat is onze etalage. Welke boodschap lezen ze door alle info heen? Dat geldt ook voor onze socials. Dan ons kerkgebouw. Als ik mensen – ook uit Rokkeveen – vertel over De Regenboog, moet ik altijd uitleggen waar het is. Schuin tegenover het winkelcentrum. Ons gebouw valt helemaal weg tegen de omgeving, je fietst er zo voorbij. Ik was vorige week gastvoorganger in ook een bescheiden kerk. Op de gevel hebben ze een grote banner met daarop een tekst van Sela: "*Een boog in de wolken als teken van trouw, staat boven mijn leven, zegt: Ik ben bij jou!*" Hoe zouden wij ons kerkgebouw zichtbaarder kunnen maken?

Maar uiteindelijk gaat het om onszelf. Wij zijn de letters, punten en komma's die de brief vormen. Is er iets zichtbaar in jouw leven dat jij niet van jezelf bent, maar van Christus? Ik kwam dit plaatje tegen: "*Persoonlijke bezorging: God twittert niet, maar post mensen.*" Het gaat om mensen, om ons dus. De belangrijkste vraag is niet: 'Hoe komen we over als kerk?', maar: 'Wat leest de buurt in ons over Jezus?' De belangrijkste vraag is niet: 'Hoe kom ik over als christen?', maar: 'Wat leest mijn collega in mij over Jezus?' Nadenken over zichtbaarheid begint daarom niet aan de buitenkant, maar aan de binnenkant. Bij onze bezieling. Dat we aangeraakt zijn door de Geest van de Levende God, die in ons hart schrijft. Moeder Teresa zei: 'Ik ben slechts een klein potloodje in de hand van een schrijvende God, die een liefdesbrief naar de wereld stuurt.'

Amen.